

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Kjerlighedens Gjerninger

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-kg-txt-shoot-id21dc33bd-7376-483d-9b90-75323b2cca9e.pdf> (tilgået 30. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 9

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Tænk Dig et Menneske, der gjorde et Gjestebud og dertil indbød Halte, Blinde, Krøblinge, Tiggere: nu, langt fra mig være at troe Andet om Verden, end at den dog vilde finde det smukt om end sært. Men tænk Dig, at denne Mand, som gjorde Gjestebudet, havde en Ven, til hvem han sagde »igaar gjorde jeg et stort Gjestebud« – ikke sandt, saa vilde Vennen først og fremmest forundre sig, at han ikke havde været blandt de Indbudne. Naar han da derpaa fik at vide, hvo de Indbudne havde været: nu langt fra mig være at troe Andet om Vennen, end at han dog vilde finde det smukt om end sært. Dog forundre sig vilde han, og han vilde maaskee sige »det er en besynderlig Sprogbrug at kalde en saadan Forsamling et Gjestebud, et Gjestebud – hvor Vennerne ikke ere med, et Gjestebud – hvor Spørgsmaalet ikke er om Vinens Fortræffelighed, om Selskabets Udvalg, om Tjenernes Antal, som opvartede ved Taflet – det er, Vennen vilde mene, at en saadan Bespisning kunde man kalde en Barmhjertigheds-Gjerning, men ikke et Gjestebud. Thi hvor god end Maden havde været, de fik, om den ikke blot som Fattigvæsenets havde været »kraftig og velmagende«, men virkelig udsøgt og kostelig, ja om de end havde faaet ti Sorter Viin: Selskabet selv, Indretningen af det Hele, et vist manglende, jeg veed ei hvad, var til Hinder for at kalde Sligt et Gjestebud, det stred mod Sprogbrugen – der gjør Forskjel. Sæt nu, at hiin Mand, der havde gjort Gjestebudet, svarede »da troede jeg dog, jeg havde Sprogbrugen paa min Side, læse vi ikke i Lucas Evangelium (14, 12. 13) disse Christi Ord: »naar Du gjør Middags- eller Aftens-Maaltid, byd ikke Dine Venner, ei heller Dine Brødre, ei heller Dine Frænder, ei heller rige Naboer, paa det de ikke skulle indbyde Dig igjen og Dig skee Vederlag. Men naar Du gjør et Gjestebud, da byd Fattige, Krøblinger, Halte, Blinde;« thi her er jo ikke blot det Ord »Gjestebud« brugt saaledes, men der er endog i Begyndelsen brugt et mindre festligt Udtryk »Middags- eller Aftens-Maaltid«, og først, da Talen er om at indbyde Fattige og Krøblinge, først da bruges Ordet »Gjestebud«. Synes det Dig ikke, at det er, som vilde Christus antyde, at det, at indbyde Fattige og Krøblinger, ikke blot er hvad vi skulle gjøre, men tillige noget langt festligere end at spise til Middag eller Aften med Venner og Frænder og rige Naboer, hvad man ikke maa kalde et Gjestebud, thi at indbyde de Fattige, det er at gjøre Gjestebud. Men jeg indseer vel, at vor Sprogbrug er forskjellig, thi ifølge den almindelige Sprogbrug er det vel omtrent Fortegnelsen paa dem, som indbydes til et Gjestebud: Venner, Brødre, Frænder, rige Naboer – som kunne gjøre Gjengjeld. Men saa nøieregnende er den christelige Ligelighed og dens Sprogbrug, den fordrer, ikke blot, at Du skal bespise de Fattige, men den fordrer, at Du skal kalde det et Gjestebud. Dog, dersom Du i det daglige Livs Virkelighed vil staae strengt paa denne Sprogbrug, og ikke mene, at det i christelig Forstand er ligegyldigt, under hvilket Navn Maden anrettes for de Fattige, saa vil Menneskene vel lee Dig ud. Men lad dem kun lee, de loe ogsaa af Tobias; thi det, at ville elske Næsten, er altid udsat for dobbelt Fare, som vi see af Tobiaes Exempel. Herskeren havde under Livsstraf forbudet at begrave de Døde; men Tobias frygtede Gud mere end Herskeren, elskede de Afdøde mere end Livet: han begrov dem. Dette var den første Fare. Og da saa Tobias vovede denne Heltebedrift – saa »beloe hans Naboer ham« (Tobias 2, 8). Det var den anden Fare Saaledes Manden, der gjorde Gjestebudet, m. T., synes det Dig ikke, at han har Ret? Men skulde der dog ikke være noget Andet at indvende mod hans Adfærd? Thi, hvorfor saa stridigt *kun* at indbyde Halte og Fattige, og derimod ligesom med Flid, ja ligesom paa Trods at lade være at indbyde Venner og Frænder, han kunde jo have indbudt dem alle ligeligt. Unegteligt; og hvis han var saaledes stridig, da ville vi ikke prise ham eller hans Sprogbrug. Men i Henseende til Evangeliets Ord er dog vel Meningen denne, at disse Andre ikke vilde komme. Derfor ophørte ogsaa Vennens Forundring over ikke at være indbudt, saasnart han hørte, hvilket Selskabet havde været. Havde Manden, efter Vennens Sprogbrug, gjort et Gjestebud, og ikke indbudt Vennen, da var han bleven vred; men nu blev han ikke vred – thi han var ikke kommen alligevel.